

V POLÍCH

Svítá, do chřtánu zloděje hvězd noc nenalije už nic.
Na obzoru průsvitná, zařata v pěst vypouští do
oranic

krev černou, ještě teplou na omak. Zanořit ruce měl
bych do té země, v pokoře vyčkat, co stane se pak,
až mezi rosou upíří skápne sémě

a začne sát: ten, jehož tu zabila válečná vřava, chce
zřejmě ještě spát, ta, která ho miluje, tmu odkopává.